

*На Сторт, Мая, Пип и Сноуи –
истинския кучешки отряд*

Глава първа

Загадка в снега

ADVENTURE ISLAND

The Mystery of the Dinosaur Discovery

© 2011 Orion Children's Books

a division of the Orion Publishing Group Ltd.

Text copyright © Helen Moss 2012

Map and interior illustrations copyright © Leo Hartas 2012

ОСТРОВЪТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯТА

Тайната на динозавърските кости

© Издателство „Фют“, 2017

Превод Юлия Спиридонова – Юлка

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-269-0

Скот доволно се протегна под тежкото старовремско одяло. Беше пристигнал вчера с влака от Лондон след дълго, изморятелно пътуване. Наближаваше полунощ, когато таксито, което взеха от гарата на Карикстоу, прекоси тесния път, свързващ Касъл Кий със сушата, и ги стовари пред къщата на леля Кейт. Коледната ваканция най-последно

беше дошла и Скот смяташе, че заслужава да се поулежава малко.

В тясната таванска стая имаше още едно легло. Изведнъж нещо, което приличаше на великанска бълха, подскочи в него.

– Скот, ставай! Трябва да видиш това – изкрещя бълхата.

Скот се скри под одеялото. Имаше шанс, ако не обърне внимание на Джак, той да го остави на мира.

– Това е жестоко! – продължаваше да вика Джак.

Скот отвори едно око. Брат му гръпна завесите на прозореца и залепи нос на стъклото. Скот дори не надникна. Не му пукаше, дори орда от извънземни зомбита да лазеше по чаршафите с розички на леля Кейт.

Джак скочи и се разтича из стаята, като трескаво навличаше чорапите си и суичъра направо върху пижамата. Скот се зави презглава с надеждата да си остане в топлото меко легло. Прекарваше си чудесно, докато тежкото тяло на Джак не се стовари върху него. Отвратителен глас изкрещя в ухото му.

– СНЯ-Я-ЯГ!

Да, имаше някои неща на този свят, които дори Скот не би могъл да пренебрегне.

Джак профуча наголу по тясното стълбище, а последните четири стъпала взе с един скок. Нямаше търпение да се обади на Емили и да ѝ каже, че е навалял сняг!

Емили Уайлд беше най-добрата приятелка на момчетата на острова. Тя живееше в морския фар, от който нейните родители бяха направили хотел.

Хм, от друга страна, помисли си Джак, едва ли Емили бе пропуснала да забележи плътната завеса от снежинки. Затова той реши все пак първо да се отбие в кухнята. Из къщата вече се носеше чудното уханье на пържен бекон.

Джак се настани зад кухненския плот (максимално близо до печката) и се нахвърли на сандвича с бекон, голям колкото самун хляб. На това му се вика живот! В дните след Коледа у дома нямаше кой знае какво за правене, освен да се тъпче с шоколад и да отлага писането на домашни. А домашните кротко чакаха в раницата му, метната някъде из всекидневната след последния учебен ден. Така че когато леля Кейт (тя фактически беше леля на баща им, а не на тях двамата със Скот) се обади да ги покани в Касъл Кий, му трябваше точно една наносекунда да си стегне багажа. Дори Скот, който не се отлепяше от плейстейшъна, откакто полу-

чи новата игра „ФИФА“, реши да пропусне мача на „Челси“ – ще гледа финала за Купата. В Касъл Кий винаги се случваха невероятни приключения – дори в седмицата след Коледа!

А сега заваля и сняг. Просто не можеше да стане по-добре!

Джак навлече каквото намери в антрето – шапки, шалове и ръкавици, и излезе навън. Беше страхотно! Все едно бе попаднал в гигантска коледна картичка! Снегът покриваше тревата, пътеката, всеки кол от оградата и всяко клонче по гърветата, но пухкавите снежинки продължаваха да се сипят от бледото сиво небе.

Джак изкреця и се втурна в градината, за да остави първите стъпки по снега, но спря с крак, все още във въздуха. Някой нахалник вече беше минал по снега! Отпечатъците водеха от градинската порта към стъпалата на къщата. Кой би могъл да стори такова ужасно нещо? На всичкото отгоре, стъпките не бяха един вид – имаше и други, по-малки отпечатъци, оставени от някакво животинче.

Внезапно върху него се изсипа градушка от снежни топки. Някой го обстрелваше иззад лавровия храст близо до входната врата. А най-голямата топка се отръска от снега,

още докато летеше към него, и се превърна в... куче.

– Дрифт! – разсмя се Джак, а топката от черна, бяла и светлокафява козина се опитваше да го близне по носа.

– Емили! – извика той, когато момичето изскочи от храста и го обсипа с нов залп снежни топки.

Кестенявите къдрици на Емили сякаш извираха от плетената синя шапка, а черната ѝ кожена чанта бе праметната върху подплатеното ѝ яке.

– Крайно време беше – каза през смях Емили. – Буквално се вледених, толкова дълго те чаках.

Джак се втурна към нея.

– Бързо! Зареждай отново! Скот ще излезе всеки момент.

– Готови за засада! – извика Емили и се втурна да събере нова порция сняг, а после се скри отново зад храста.

След изтощителния бой със снежни топки приятелите се прибраха у дома и насядаха около камината, в която пращеше силен огън. Имаше горещ шоколад и разбира се, бонбони маршелоу. Дрифт задрям върху постелката пред огнището. От козината му

се вдигаше пара.

– Хайде следобед да отидем да се пързалияме – предложи Емили.

Леля Кейт се появи с погнос, отрупан с нарязан хляб, и започна да го препича на огъня със специалната гълга вилица.

– В градинската барака има две стари шейни – каза тя и се усмихна, докато прибираше кичурите побеляла коса зад ушите си. – За последен път извадихме шейните, когато татко ви и чичо ви Тим бяха малки. От трийсет години не е валяло така на острова.

Джак взе тънката препечена филийка от вилицата, намаза я дебело с масло, мармалад и течен шоколад и с наслада отхапа голяма хапка. На това му се казваше сладък живот!

– Да отидем при старата каменоломна в Южното мочурище – предложи Емили.

– Яко! Екстремно пързалияне в каменоломна!

Джак си представи как се забожда вертикално в голяма прясна. С главата наголу!

Емили го замери с една възглавничка.

– Не може да се пързалияш в самата каменоломна, глупчо. Имам предвид няколко доста стръмни склона около нея.

Леля Кейт ги изгледа над очилата си, като задържа дълго поглед върху Джак.

– Да, гледай да стоиш далеч от каменоломната! Миналата година едва спасиха едни хлапета, които бяха паднали във водата, събрала се на гъното. Там е много опасно!

– Разбира се, че ще внимаваме – обеща Джак. – Познаваш ни.

– Точно затова се притеснявам – измърморих леля Кейт.

Приятелите издърпаха гървените шейни по улица „Черковна“ и продължиха по стар, неасфалтиран път. После минаха край измръзнали храсти глог, превърнати от вятъра в снежни скулптури – приличаха на три вещици, които сочат към тресавицето с мършавите си дълги пръсти. Дрифт тичаше напред-назад и преследваше снежните топки.

Приятелите едва си поемаха гъх, когато най-после изкачиха върха на най-високия хълм в околността. Слънцето бе успяло да пробие облаците и снегът блестеше като посипан с диамантен прах. Емили се спря за момент, за да се наслади на гледката. Островът блестеше, заобиколен от сапфиреносинята вода на морето. После момчето бутна шейната си и скочи вятре. На Дрифт му трябваше секунда, за да се настани пред нея.

– Хайде да се състезаваме! – извика Емили

и се спусна по хълма.

Ушите на Дрифт (и черното, и бялото с кафяви петънца) заплющяха в лицето ѝ.

Джак и Скот я последваха, без да губят време.

– Това е мезаяко – разсмя се Джак, когато се бухна в Скот. – Развих скорост петдесет километра в час!

– Само в мечтите ти – измърмори Скот.

Те се спускаха по склона отново и отново, докато накрая изтощено се сгромолясаха накуп в подножието на хълма. Скоро щеше да започне да се смрачава и по снега запълзяха дълги сини сенки.

Емили седна.

– Трябва да се прибираме след малко. Към четири часа вече ще бъде тъмно.

Тя потърси Дрифт с поглед.

Странно, помисли си Емили. Преди минутка беше тук.

Заради помръкващата светлина едва успяваше да различи следите от лапи в снега, които се губеха в далечината.

– Дрифт! – извика Емили.

Тя тръгна по кучешките следи, направи няколко крачки и изведнъж осъзна с уплаха накъде я водеха те – към старата каменоломна.

Емили хукна, препъвайки се в снега, и не

спря, докато не стигна до високата ограда от метална мрежа. Вкопчи се в мрежата и погледна през дупките. Дълбоките ями, прокопани в хълма, и големите купчини с камъни сега бяха покрити със снежно одеяло, така че мястото приличаше повече на ски курорт, отколкото на каменоломна. Само че стръмните склонове бяха все така опасни – това предупреждаваха и накачените по цялата мрежа табели „ВНИМАНИЕ, ОПАСНО ЗА ЖИВОТА“.

От Дрифт нямаше и следа.

Емили се опря на мрежата, усещайки как студената тел отпечатва правоъгълници върху челото ѝ. Представяше си как Дрифт се премята по урвата, пада на дъното, разбива тънкия лед и потъва в ледената вода. Тя стисна очи, за да прогони тази отвратителна мисъл. В другия край на оградата Скот и Джак започнаха да я викат.

– Еми, ела! Тук има пролука. Следите на Дрифт минават през нея и водят вътре, в каменоломната.

Емили не усети как се озова при момчетата.

– Тръгвам след него! – извика тя.

Знаеше, че е опасно и че бяха обещали на леля Кейт да не се забъркват в такива неща,

но имаше ли избор? Дрифт беше попаднал в беда.

– Идвам с теб – Джак вече разплиташе мрежата, за да разшири гупката.

Скот се намръщи.

– Добре, но ще стоим близо до оградата.

Емили окачи чантата си на мрежата и се провря през пролуката. Под яката и в ръкавите на палтото ѝ влезе сняг. Джак и Скот веднага я последваха.

– Дрифт! – завикаха тримата.

Каменоломната мълчеше. Емили понечи да хукне, но Скот я хвана за палтото и я гръпна назад.

– Искаш да се самоубиеш ли? – попита настоятелно той.

Емили се изскубна от Скот и тъкмо се канеше да побегне, когато видя, че Джак сочи купчина камъни недалеч от оградата.

– Ето го!

Изпълнена с надежда, Емили погледна към купчината. Джак бе прав! Дрифт се беше качил на върха ѝ и така бясно риеше с лапи, че наоколо хвърчеше сняг.

Емили се разплака от облекчение. Тя изкачи купчината и падна на колене до кученцето, като притисна лице в неговата студена, мокра козина.

– Повече никога, чуваш ли, никога не прави така! – изплака тя.

Дрифт вдигна глава, близна я по носа и после излая кратко, което означаваше: „По-добре погледни какво намерих“.

Тя погледна гупката във варовика, която Дрифт беше изровил. Купчинката сива пръст и туфите кафява трева приличаха на кърпка в белия сняг.

Сигурно е надушил лисича гупка, помисли си Емили. Но после видя нещо като гълзи пръчки, които изглеждаха вградени в скалата.

– Приличат на стари кости – измърмори Скот, докато гвамата с Джак разглеждаха находката на кученцето.

Джак разчисти снега с ръкава си.

– Вижте това тук, прилича на гръбнак.

Внезапно Емили отскочи назад, като гръпна момчетата със себе си.

– Не пипайте нищо! Ще унищожите уликите!

– Какви улики? – едновременно попитаха Скот и Джак.

Емили погледна момчетата. Тъмните ѝ очи блестяха въодушевно.

– Мисля, че е съвсем очевидно. Това е местопрестъпление. Тук е станало убийство.